

23.02x29.46	1/6	עמוד 20	גלובס - אימפקט	06/07/2023	86745578-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790					

שואפים לרווחה 20

כך נולדה ומתה מדינת הרווחה: מסע היסטורי שמתחיל בחזון של הרצל, ממשיך במ"מים של ז'בוטינסקי ומסתיים בעסקנות פוליטית // יונתן שם-אור

ההיסטוריה העגומה של מדינת הרווחה |

חייה ומותה של מדינת הרווחה

מסע היסטורי אל מעמקי האחריות התאגידית של ישראל בין הרצל וז'בוטינסקי, דגניה ותל אביב, ציונות ולימוד תורה

מאת: **יונתן שם-אור**

ואפילו הקימו כמה מושבות בארץ ישראל, היו ראשי המתנגדים. אנחנו המצאנו את זה, קוננו, מאיפה הרצל הזה קפץ לנו פתאום?

רוב היהודים בעולם לא רצו לשמוע ציונות. הרבנים לחמו בקריאות לנטישת הקהילות ועלייה לארץ, היהודים הקומוניסטים ברחו מהלאומיות אל קרבות המעמדות, אנשי הבונד רצו השתלבות לאומית במדינות אירופה, וסתם עמך חלם אמריקה ומילא את האוניות שהפליגו מאודסה אל האישה עם הלפיד. אבל הנה, כמעט 200 צירים מקהילות אירופה באים לכינוס של שלושה ימים באולם הקזינו של באזל. תלבושו פראקים, הרצל ציווה עליהם, שניראה מכובדים, לא כמו יהודי השטעטל שצועקים בבתי הכנסת.

הוא עצמו נרשם למלון הפאר 'שלושת המלכים' על גדות הריין, שכבר אירח גדולי עולם כמו נפוליאון. הרצל הרגיש ראוי ושווה להם. הוא היה אדם צעיר ומרשים, טעון כריזמה, שמצא פתאום את הייעוד שלו. הוא הגיע מהתיאטרון. כאשר רבי-מכר

בנימין זאב הרצל // צילום: זולטן קלוגר, לע"מ

שקל אחד. זה כל מה שנדרש כדי להקים את המדינה.

האיש שהבין את זה היה סוג של יקה. הונגרי שחי בווינה של הקיסרות האוסטרו-הונגרית, וכמו רבים מהיהודים במרחב התרבות הגרמני - אתאיסט מוחלט. איכשהו, כאשר היה בן 35, הסתבך במחשבות על הזהות היהודית, ובפרץ יצירתיות כמעט אקסטטי כתב במשך חודשיים ספר שבגללו אתם יושבים כאן עכשיו וקוראים את הטקסט הזה. למרות שהיה אמן, מחזאי וסופר, הוא ידע היטב, כמו כל יקה, כי להבות אש מילוליות לא מייצרות דבר. בלי תוכנית זה לא יעבוד. זה בדיוק מה שהיה הספר 'מדינת היהודים'.

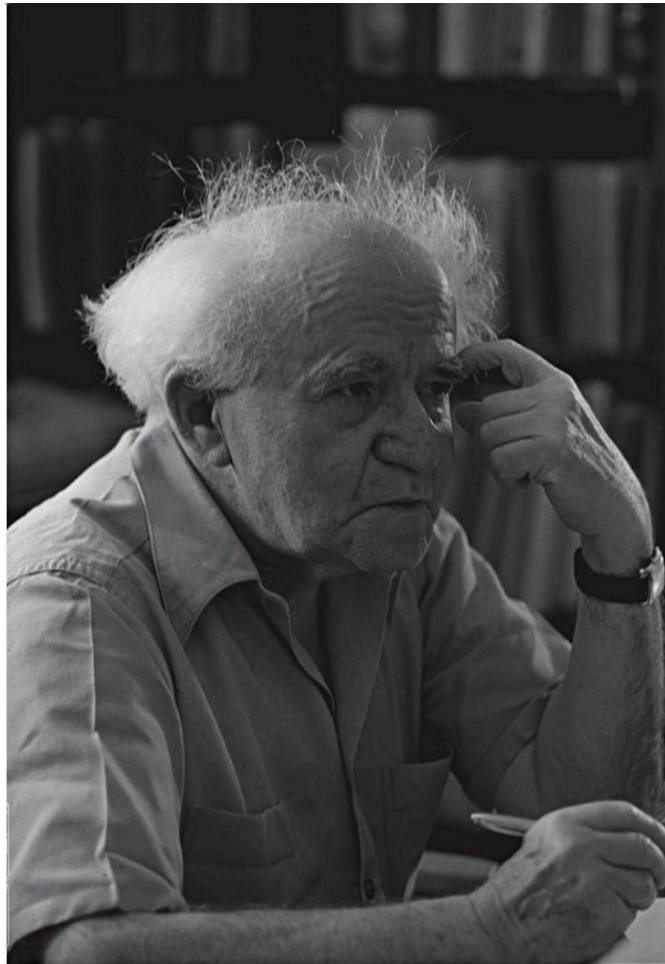
פחות משנה עברה מאז שהרצל פרסם את התוכנית העסקית לעם היהודי בספר דק זה שאיש כמעט לא רצה לפרסם - אבל זה תפס. כאשר יצא לאור, הותקף מכל כיוון אפשרי. חובבי ציון המדשדשים והמתפוגגים, שכבר כינסו 15 שנים לפני כן עסקנים והוגים מכל אירופה בקונגרס פושקאן וקראו לעלייה,

כאשר רבי-מכר נולד, יודעים את זה כבר בהצגת הבכורה. כאשר הקונגרס ננעל, הרצל ידע שהצליח. בלילה כתב כי אולי יצחקו עכשיו אם יגיד את זה בקול, אבל יומנו היקר קלט היטב: בבאזל ייסדתי את מדינת היהודים

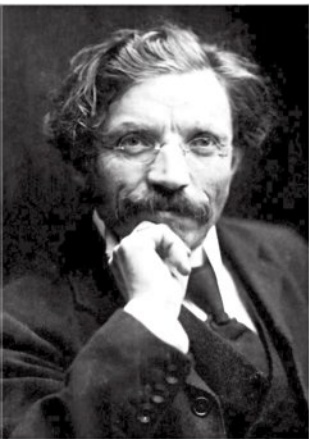
נולד, יודעים את זה כבר בהצגת הבכורה. כאשר הקונגרס ננעל, ידע

25.65x23.86	2/6	עמוד 21	גלובס - אימפקט	06/07/2023	86745579-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790					

דוד בן־גוריון // צילום: פרץ כהן, לע"מ

שלום עליכם

מיד אחרי קום המדינה, בן־גוריון, עסקן ופוליטיקאי עקשן, סירב לייצר קואליציית שמאל מלא־מלא עם מפ"ם ואנשי הפלמ"ח שכל כך תיעב, והעדיף להשאיר אותם בחוץ ולצרף במקומם את החרדים

קווי המתאר של המדינה החדשה שתכנן היו מפורטים מאוד. מדינת רווחה חצי־סוציאליסטית. יום העבודה יקוצר מ־10 ל־12 שעות, כמו שהיה מקובל אז, לשבע בלבד. זה היה כל כך משמעותי בעיניו, עד שהציע לקבע את זה בדגל המדינה: שישה כוכבי זהב בקודקוד של מגן דוד סמוי, ומעליהם עוד כוכב אחד. השעה השביעית. ההצעה נפסלה, ובמקומה נבחר הדגל שהציג הסגן שלו, דוד וולפסון. מגן דוד בין שני פסי תכלת שמתוחים על בד לבן. כן, דגל ההפגנות. הקרקע, כמו המפעלים הגדולים, תהיה בבעלות

שהצליח. בלילה כתב כי אולי יצחקו לו עכשיו אם יגיד את זה בקול, אבל יומנו היקר קלט היטב: בבאזל ייסדתי את מדינת היהודים.

סוף עידן קיבוץ הנדבות

הוא צדק. מכת החשמל שהעם חטף בבאזל הלהיטה את הצעירים. העברית המדוברת כבר הייתה עובדה. לא רק בירושלים עם אליעזר בן יהודה ובבתי הספר הראשונים שלימדו שם בעברית. באודסה ובוורשה יצאו עיתונים וכתבי עת. סופרים התנפלו על השפה המתחדשת, ורק שלום עליכם ביקש לא להשמיד לגמרי את הז'רגון – כך קראו היהודים ליידיש – הוא ממילא ייעלם תוך שניים, שלושה דורות. ניבא, וצדק. הקונגרס הציוני נתן לאומה הנולדת לא רק מנהיג סוחף שלא נראה עסקן מהגטו, אלא, בעיקר, מבנה ארגוני. ועד פועל. בנק – אוצר התיישבות היהודים. מוסדות נבחרים. ופוליטיקה. הנהלה שנבחרת על ידי צירי הקונגרס, שבעצמם נבחרים על ידי החברים בתנועה הציונית בקהילה שלהם. כדי להיות חבר צריך לשלם שקל. שקל ציוני. מס שנתי. הסכום הומר למטבע המקומי של כל קהילה, ומספר הנציגים לקונגרס היה יחסי לכמות השקלים שנאספו. השקלים לא נועדו לרכוש את האדמות במחוז דמשק של האימפריה הטורקית. לשם כך הוא הקים את הקרן הקיימת. אבל השקל הציוני אפשר לקיים את המנגנון ולהזמין את האולם לשנה הבאה בלי לפשוט יד לנדבת העשירים. מדינה עצמאית, הרצל ידע, בונים בגו זקוף. המטרה הייתה ברורה. מדינה. בית לאומי. מערבי, חילוני, נאור, ליברלי, הדת מופרדת באופן מוחלט מהפוליטיקה. יהודי חדש, יצרני, עובד, שלא מתקיים על מסחר, חסדים או צדקה. האוכלוסייה הערבית, הרצל האמין, תקבל בשמחה את הקדמה שהציונים מביאים לארץ השוממה והמטונפת, שמש הגעילה אותו בביקור היחיד שערך בה. כאשר ירד בנמל יפו, נמלט בלילה מהמלון לספינה שאיתה הגיע. את ירושלים נשבע לנקות עד היסוד. ובכל זאת, גם כאן, בדיוק כמו בכל מקום שבו ביקר באירופה, התקבל כמו מלך היהודים.

השעה השביעית

הרצל היה איש העידן המודרני. מפנה המאות הציג עולם חדש ומסעיר. החשמל, הטלגרף, המטוס, ראינוע. מקצבים חדשים. אימפרסיוניזם. ספרות מודרנית. המדע שמביא את תורת היחסות ותיאוריית הקוונטים. כל אלה לוו במאבקים חברתיים, התעוררות הלאומיות שזעזעה וחסילה במהירות את האימפריות הישנות: טורקיה, אוסטרו־הונגריה, רוסיה, גרמניה. תיאוריות מדיניות וכלכליות לבלבו. איגודי עובדים, קומונות. אנרכיזם. מרקס. קפיטליזם טהור. הכול. הזרמים המחשבתיים והחברתיים ששטפו את העולם נקלטו היטב במוחו של הרצל והותאמו למשימה הציונית. המטרה הייתה מדינה, אבל כבר מצעדיה הראשונים של הציונות המבנה הכלכלי־חברתי היה בלב העניין.

רק שלום עליכם ביקש לא להשמיד לגמרי את הז'רגון – כך קראו היהודים ליידיש – הוא ממילא ייעלם תוך שניים, שלושה דורות. ניבא, וצדק

19.95x25.82	3/6	עמוד 22	אימפקט - גלובס	06/07/2023	86745580-3
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

קולקטיב מול אינדיבידואליזם

ב־1909 נוסדו בארץ ישראל שני יישובים שהם תמצית הציונות כולה. בצפון הארץ הוקמה דגניה, אם הקבוצות והמוחל שממנו נגזרו כל צורות ההתיישבות השיתופית בארץ. מנגד, בצפון יפו עמדה קבוצת אנשים בחליפות והגרילה את מגרשי אחוזת בית שנקנו בכספי הלוואה מהקרן הקיימת, שנוסדה בקונגרס החמישי ב־1901 כדי להקים את העיר העברית הראשונה. לא שכונה יהודית. התמונה ההיסטורית מטעה. האנשים אינם מקימים עיר באמצע מדבר חולות. הם עומדים במרחק של רחוב אחד משכונת נווה צדק שבנו אנשי היישוב הישן מיפו. תמיד חשוב לכוון נכון את מצלמת ההיסטוריה.

דגניה ותל אביב. קולקטיב ושוויון מלא מול אינדיבידואליזם ורכוש פרטי. זה מול זה. אלה מול אלה. בגעש, ברגש, בלהט. כאשר תל אביב חגגה חצי יובל, מאיר דיזנגוף נשא נאום. כל מה שעשינו כאן, אמר בגאווה גדולה, נעשה בכסף פרטי. לא לקחנו גרוש מהמוסדות. שני הזרמים היריבים הניעו את היישוב העברי קדימה. הסוציאליסטי והזרם האזרחי. תל אביב מול הקיבוץ. אבל כולם הלכו להגנה, כולם שילמו את מיסי היישוב, כולם התעקשו על העברית. היו הרבה גוונים בתוך הזרמים השונים, אבל לא הייתה שום מחלוקת על תביעת היסוד: מדינה עברית. התווכחו על העיתוי, השטח, התנאים. הסוציאליסטים הרימו שני דגלים, לאומי ותברתי. ד'בוטינסקי ענה להם בהצהרת החדרנס. מפעל התקומה דורש כל כך הרבה כוחות, אמר, ויהיה זמן להרים דגלים נוספים. בניגוד לסוציאליסטים, הוא האמין באינדיבידואליזם, בעלות פרטית על הרכוש ואמצעי הייצור, אבל גם הוא קיבע את הצרכים האלמנטריים שעל הממשלה לספק לכלל אזרחיה. אלה המשת המ"מים שלו. מעון, מזון, מרפא, מורה, מלבוש. במילים של היום: דיור, רפואה, חינוך ואבטחה מרעב וממחסור קיצוני. כאשר בונים מולדת, דואגים לכולם. זה הבסיס הכלכלי-חברתי שעליו נבנתה המדינה.

מדינה שדואגת לאזרחיה

מנקודת תצפית היסטורית, תחיית האומה העברית התחוללה בפרק זמן של הרף עין לא ייאמן. בימי סוף העלייה השנייה היו כאן בערך 80 אלף יהודים תחת השלטון הטורקי. 30 שנה מאוחר יותר, כאשר אירופה הזדעזעה מחריקות זחלי הטנקים של הוורמאכט, היו בארץ ישראל של המנדט הבריטי כמעט חצי מיליון. רובם המוחלט הגיעו מאירופה. כמעט בלי מזרחים, מעט מאוד חרדים מבני היישוב הישן, אבל גם הרבה יהודים לא ציונים מילאו את הארץ בזמן העלייה החמישית, אלה שברחו מגרמניה ומפולין לפני שהצרה דופקת על הדלת.

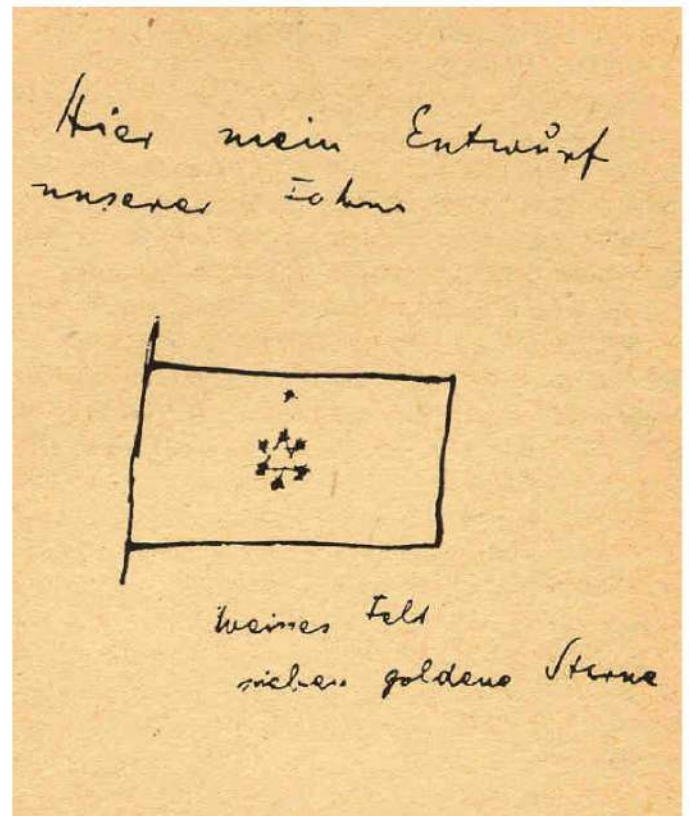
במשך 30 שנה בנו כאן ערים, קיבוצים, מושבות, מפעלים, קואופרטיבים, כוח חצי-צבאי, אוניברסיטה, טכניון, בתי ספר, קופות חולים, תיאטראות, עיתונים, הוצאות ספרים, בתי קפה, מועדוני לילה, חופי רחצה, בתי מלון, פנסיונים, ותסיסה חברתית ותרבותית עצומה. זו הייתה מדינה בדרך, שתושביה דיברו עברית. פרט לרוסיה, אירופה וארה"ב – זה היה הריכוז הגדול של יהודים בעולם. בכל צפון אפריקה חיו אז פחות מ־300 אלף, ויחד עם כל היהודים הספרדים בעולם, כולל יהודי הבלקן, לא השלימו מיליון אחד. כ־5% מכלל 16.5 מיליוני יהודי העולם.

חמש שנים וחצי אחר כך, כאשר ממצבת יהודי העולם נגרעו 6 מיליון שנרצחו בידי הגרמנים, שיעור המזרחים כבר עמד על 8.5%

המדינה. רק עסקים הבנויים על סיכון יימסרו לידי מפעילים פרטיים, עד שיתייצבו. ואז יולאמו. הרבנים יישארו בבתי הכנסת, הצבא בקסרקטינים. לא בעסקי המדינה. חינוך חינוך מגיל אפס עד סוף האוניברסיטה. תלבושת אחידה, כדי לבטל הבדלי מעמד בכיתות. ביטול בתי האבות. אנשים מבוגרים יעבדו בעבודות קלות או בעסקים קטנים ופשוטים, כי עבודה מעניקה לאדם ערך עצמי. הבריאות תהיה במימון המדינה.

הרצל לא הכיר את העולם היהודי. הוא ידע, כמובן, כי רובם המוחלט של היהודים, כ־10 מיליון אז, חיים באירופה, מיליון וקצת כבר היו באמריקה, עוד כ־200 אלף בצפון אפריקה, ובארץ ישראל רק כ־50 אלף אנשים שהתחלקו בין יהודי היישוב הישן ואנשי העלייה הראשונה שהתחילה ב־1882. כאשר הרצל נפטר ב־1904, בן 44, התחילה העלייה השנייה. עוד 40 אלף אנשים הגיעו, מכל מיני זרמים. הסוציאליסטים היו הדומיננטים שבהם. מיד אחרי שנחתו, מצאו את היעד המקומי למלחמת המעמדות ההכרחית על פי הדיאלקטיקה המרקסיסטית. לתפיסתם, נוצר בארץ מעמד של בעלי אחוזות, קולאקים, שניצל את העבודה הערבית הזולה כדי להתעשר. הם התארגנו להפגנות במושבות וצעקו "עבודה עברית!". בני המושבות אמרו להם להפסיק לבלבל את המוח, וארגנו לעצמם נשפי מחולות בלילות הקסם של פריחת ההדרים.

יום העבודה יקוצר מ־10-12 שעות לשבע בלבד. זה היה כל כך משמעותי בעיני הרצל, עד שהציע לקבע את זה בדגל המדינה: שישה כוכבי זהב בקודקוד של מגן דוד סמוי, ומעליהם עוד כוכב. השעה השביעית

24.35x31.15	4/6	עמוד 23	גלובס - אימפקט	06/07/2023	86745583-6
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

חקלאים במושב נהלל // צילום: זולטן קלוגר, לע"מ

לתפיסתם של הסוציאליסטים, נוצר בארץ מעמד של בעלי אחוזות, קולאקים, שניצל את העבודה הערבית הזולה כדי להתעשר. הם התארגנו להפגנות במושבות וצעקו "עבודה עברית!"

בחוליות החלשות של החברה רק נחלשה. יש קצבאות, אבל הן נדבות חסד, לא בסיס לקיום. הביטוח הלאומי הוא גוף עושק, חומס וקפוח יד. כדי לקבל מה שמגיע לך צריך להשקיע חודשים או לפנות לשירותים פרטיים שמתמחים במערכות המסורבלות, שאפילו קישון עם הופשטטר שלו, הפקיד הנחצי, לא ידע להמציא.

שני דורות מפלגות הימין אחוזות בהגה. מחמשת המ"מים של ז'בוטינסקי לא נותר הרבה. ישראל נמצאת בתחתית רשימת מדינות אירופה בהקצאה לרווחה והוצאות ציבוריות מסך התמ"ג שלה. מי שאין לו משלו, יוריש את המעמד החברתי שלו לדור הבא. חינוך חינם הוא הצהרת כוונות, בפועל מדובר בסעיף הוצאה גדול של המשפחה הישראלית. כן, יש גישה לרפואה, אבל המתנה למומחה אורכת חצי שנה, אם יש לך מזל. בלי כסף, סיכויי התמותה שלך עולים מאוד. מדינת הרווחה מתאיידת. אבל יש יוצאים מהכלל. קונפליקט פוליטי גורם להתאבכות משונה, כאשר שני גלים סותרים מתנגשים זה בזה. באוקיינוס, תופעות כאלה מביאות לגלי מוות שבולעים אוניות ענק. בפוליטיקה, הם מקריסים מדינות. החלום הציוני על האדם העברי החדש שיבנה ארץ חדשה במולדת העתיקה, הפך לחלום בלהות.

שקר הציונות והיהדות

היהודים בעולם מונים היום בערך 16 מיליון, בספירה ממעיטה. תלוי איך ואת מי סופרים. כ-7 מיליון חיים בארה"ב, 7 מיליון בישראל. חצי-חצי. השאר ברוסיה, אירופה ובכל חור בעולם. 70% מיהודי אמריקה, רוב מוחלט, מגדירים את עצמם כרפורמים. רק 9% אורתודוקסים. מספר החרדים שם – פחות מ-700 אלף. בישראל, מספרם כפול. 1.3 מיליון. אין כאן כמעט רפורמים וקונסרבטיבים.

תמונת המראה בישראל משתבשת בגלל המערכת הפוליטית. ממש כמו באמריקה, כמעט מחצית היהודים מגדירים את עצמם כחילונים, ועוד כרבע מסורתיים מתונים, לא דתיים. ובכל זאת, חוקי ההלכה שזורים בחוקי המדינה.

מכלל יהודי העולם. היום, בישראל, קשה מאוד לפלח את האוכלוסייה לפי ארצות המוצא. הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה קובעת כי רוב מוחלט של אזרחי ישראל הם ילידי הארץ דור שני ושלישי, וההגדרה העצמית תלויה נסיבות וצרכים פוליטיים. זה לא משנה. המוצא הוכנס למשחק הפוליטי. עסקנים מצאצאי עליית צפון אפריקה טוענים כי נזרקו לעיירות פיתוח, שנבנו עבורם כדי לשמש מחנות עבודה לפועלים שיעבדו באדמות ובמפעלי הקיבוצים. אלה שנשלחו ליישב את השכונות הערביות הריקות מתושבים נמלטים בערים המעורבות, נועדו להיות פועלים פשוטים במוסכים או אנשי שירותים במקצועות שהאירופאים וילידי הארץ לא רוצים לעשות. ניקינו לכם בתים, צועק דודי אמסלם. נרטיב האפליה שבנו מדמה אותם לעבדים השחורים שהובאו מאפריקה כדי לקטוף כותנה באחוזות עשירי הדרום. האמת מורכבת. מראשיתה הייתה המדינה החדשה בנויה על יסודות של אחריות לתושביה. חוק חינוך חינם עד כיתה ח' לכל תלמידי ישראל נחקק כבר בספטמבר 1949, מיד כאשר הסתיימה המלחמה. שירותי בריאות ניתנו גם על ידי קופות החולים, בעיקר זו של ההסתדרות, וגם מידי המדינה, כמו חיסונים לילדים. בתי חולים ציבוריים פעלו. תחנות טיפת חלב הוותיקות המשיכו לחנך אימהות בכל רחבי המדינה, במימון נשות ויצ"ו, והיו פתוחות לכל. הביטוח הלאומי נוסד ב-1952. המדינה דואגת לאזרחיה, אבל היא גם בעלת הבית של אמצעי הייצור. חברת החשמל, חברת התעופה, חברת הספנות, המכרות, המים, הכבישים, הרכבת. אגד היה קואופרטיב מסובסד ותלוי לגמרי בממשלה.

קצבאות ומערכות מסורבלות

לפיתת המדינה במשק התרופפה אחרי שבן-גוריון פרש ולוי אשכול החליף אותו. בוצעה הפרטה, אבל המפעלים והנכסים ניתנו ל"אנשי שלומנו", די דומה למה שקרה ברוסיה אחרי התפוררות ברית המועצות. הפעולה האחרונה לרווחת כלל האזרחים, חוק הבריאות הממלכתי שפוטר את כלל התושבים בישראל מתשלום ישיר עבור שירותי הבריאות, נעשתה בימי ממשלת רבין. מאז, מערכת התמיכה

זאב ז'בוטינסקי // צילום: לע"מ

בניגוד לסוציאליסטים, ז'בוטינסקי האמין באינדיבידואליזם. אבל גם הוא קיבע את הצרכים האלמנטריים שעל הממשלה לספק לכלל אזרחיה. חמשת המ"מים. כאשר בונים מולדת, דואגים לכולם

20.46x27.92	5/6	עמוד 24	אימפקט - גלובס	06/07/2023	86745581-4
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790					

אחמד טיבי ויצחק כהן // צילום: קובי גדעון, לע"מ

במסדרונות הכנסת הח"כים החרדים והערבים משתפים פעולה כל הזמן. הם בני ברית טבעיים, לא רק מפני שהם מייצגים אידיאולוגיות אנטי-ציוניות, אלא בעיקר מפני שהם יהיו הנהנים העיקריים ממדינת רווחה מפותחת

אבל בניגוד לאמריקה, כאן החרדים משגשגים. הם הצליחו לתרגם את הכוח האלקטורלי הלא-גדול שלהם למפעל סחטנות עצום ועתיר רווחים. זה התחיל מיד אחרי קום המדינה, כאשר בן-גוריון, עסקן ופוליטיקאי עקשן, סירב לייצר קואליציית שמאל-מלא עם מפ"ם ואנשי הפלמ"ח שכל כך תיעב, והעדיף להשאיר אותם בחוץ ולצרף במקומם את החרדים. כך נוצר הפטור מגיוס, וכך נמנעה החוקה שעליה התחייב כמה חודשים לפני כן כאשר הכריז על הקמת המדינה. וכך נבנתה חברת הלומדים, אברכים שמעבירים את ימיהם בלימוד גמרא, בהיקף שמעולם לא היה בכל אירופה. לא שיקמו כאן את עולם התורה. יצרו כאן מפלצת של גלות, בתוכנו.

כל סקר מראה כי הרוב המוחלט של הישראלים מתנגד לכפייה דתית, רוצה נישואים אזרחיים, תחבורה ציבורית בשבת, ובכלל, אורח חיים בדיוק כמו במדינות שאליהן כולם בורחים כל שלושה, ארבעה חודשים. כל סקר מוכיח, שוב ושוב, כי הרוב המוחלט של הישראלים רוצה היפרדות מהפלסטינים, שוויון בנטל של כל חלקי האוכלוסייה ומדיניות רווחה הרבה יותר מכילה.

החרדים, שנותרו אנטי-ציוניים עד עצם היום הזה, לא מניפים את הדגל ולא שרים את ההמנון. פטורים לא רק מצה"ל. גם מעבודה. מערכת הרווחה הגוססת מכניסה להם קצבאות שונות, ואלמלא האוכלוסייה הערבית שגם נהנית מקצבאות הילדים, הסכומים היו גדולים אף יותר.

במקרה או לא, יש מתאם גבוה בין העשירוניים לארץ המוצא המשפחתי. אלוהים הפך מזמן לשחקן פוליטי מרכזי. הקביעה כי בישראל החלוקה איננה שמאל או ימין אלא יהודי או ישראלי, הוכחה בקלפי שוב ושוב. היהודים מנצחים את הישראלים. הפרדוקס הוא שאתה יכול להיות יהודי בכל מקום על פני כדור הארץ, אבל רק כאן אתה ישראלי. מטרת הציונות הייתה השמדת

הגלות והגטו. היהדות האורתודוקסית דווקא משמרת אותם. אבל במשך שנות דור הצליחו הפוליטיקאים להצמיד את המילה "ציונות" למושג "יהדות", וכך, באמצעות השקר הזה, לפרק את המדינה. זה קורה מול העיניים.

כאשר הרצל כתב את 'מדינת היהודים' הוא לא התכוון לגטו חמוש שבו חלק מהאנשים לומדים תורה בישיבות, חלק מנפנף בפאות, מחזיק בנשק ומגרש ערבים מהארץ המובטחת, ועוד חלק מעריץ את הרבנים ונפגע באופן אישי מחילול השם, כמו מוסלמי

ב-1909 נוסדו בארץ ישראל שני יישובים שהם תמצית הציונות כולה. דגניה ותל אביב. קולקטיב ושוויון מלא מול אינדיבידואליזם ורכוש פרטי. זה מול זה. אלה מול אלה. בגעש, ברגש, בלהט

דגניה בשנותיה הראשונות

תל אביב בשנותיה הראשונות

25.03x28.38	6/6	עמוד 25	גלובס - אימפקט	06/07/2023	86745582-5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הפגנה של הקהילה הגאה // צילום: איל יצהר

חרדים מפגינים נגד חוק הגיוס, 2019 // צילום: אוריה תדמור

החרדים פטורים לא רק מצה"ל. גם מעבודה. מערכת הרווחה הגוססת מכניסה להם קצבאות שונות, ואלמלא האוכלוסייה הערבית שגם נהנית מקצבאות הילדים, הסכומים היו גדולים אף יותר

כל סקר מראה כי הרוב המוחלט של הישראלים מתנגד לכפייה דתית, רוצה נישואים אזרחיים, תחבורה ציבורית בשבת, ובכלל, אורח חיים בדיוק כמו במדינות שאליהן כולם בורחים כל שלושה ארבעה חודשים

אלא בעיקר מפני שהם יהיו הנהנים העיקריים ממדינת רווחה מפותחת. הם החלקים החלשים והמוחלשים של החברה. הימין תמיד בעד העשירים. בעד חופש הפרט להרוויח כמה שיותר, וגם בעד החירות להתעלם ממצוקת החלשים. שיתאמצו, התיאוריה אומרת, לא כולם שווים. הימין החדש בישראל לא מאמין בחמשת המ"מים. הוא משדרג את התפיסה הליברטריאנית שפותחה באמריקה, אבל אפילו שם לא יושמה מעולם. חכמי קהלת וחסידיהם במפלגות השלטון מניחים כי ישראל מתאימה מאוד לניסוי מלא. כדי לא לסייע לשכבות החלשות, הימין מטפח בהן את הלאומנות היהודית. החד-נס מורם לראש התורן. בינתיים, הימין אומר להן, כמו שתמיד אמרו פה, יש בעיה קיומית. אם השמאל יעלה – הוא ייתן את המדינה לערבים, והלך עלינו. הם שומעים, ומאמינים. שומעים, ומצביעים. הבסיס הלא-ציוני של הקואליציה מנווט את המדינה. חוק הלאום היה רק הספתח. חוק היסוד המתוכנן "לימוד תורה" יפטור את השלטון מהתלבטות של קיפוח הלא-יהודים.

זו לא רק טיפשות מדינית. זו בעיקר שגיאה כלכלית עצומה. מדינת רווחה משפיעה לטובה על הרווח. השכבות המוחלשות הן מאגרי מחצבים עצומים של הון אנושי לא מנוצל. השקעה בחלשים היא השקעה באמצעי ייצור. עסקני מפלגות הימין מוכרים במודע את עתיד המדינה כדי לקיים שלטון זמני. האסון בדרך. המדינה מפסידה. האזרחים מפסידים. החלשים מפסידים. רק הגשו מרוויח.

הג'יהאד. מדינת היהודים היא ארץ שתושביה העברים יוכלו סוף-סוף להיפטר מהזהות הקטלנית הזאת.

מדינת הרווחה ושורת הרווח [סוף דבר]

אתה לא יכול להרים ביד את דגל הרווחה ולרמוס ברגל את ערכי השוויון. מי שרוצה לצמצם את הפערים, להעניק יותר הזדמנויות לאנשי הפריפריה החברתית והגיאוגרפית, ולנווט נכון את משאבי החברה, חייב לתת את זה לכולם. גם לערבים. אזרח הוא אזרח. הימין הצליח לרמות ולחבר את הציונות עם הכיפה הסרוגה והדת. הם הלחימו את ערביי ישראל לאחיהם בשטחים. השמאל הישראלי נלכד במשך שנים בפינה הזאת, ומרוב גמגום איבד את הקול. גם בקלפי. אין בישראל שמאל. הימין, שחוגג על הצלחת האסטרטגיה, ממשיך להלום שוב ושוב. ערביי ישראל מכונים ג'יס חמישי. מפלגה ערבית שזנחה באופן פומבי את הקו הלאומי-פלסטיני והזדהתה עם המצע הישראלי, נצבעה כ"האחים המוסלמים תומכי טרור". במסדרונות הכנסת חברי הכנסת החרדים והערבים משתפים פעולה כל הזמן, הם בני ברית טבעיים לא רק מפני שהם מייצגים אידיאולוגיות אנטי-ציוניות,

הביטוח הלאומי הוא גוף עושק, חומס וקפוץ יד. כדי לקבל מה שמגיע לך צריך להשקיע חודשים או לפנות לשירותים פרטיים שמתמחים במערכות המסורבלות, שאפילו קישון עם הופשטטר שלו, הפקיד הנצחי, לא ידע להמציא